

#9, 13 травня
2014 року

ХТО БІДНИЙ СТУДЕНТ,
ТОЙ НАС НЕ ЧИТАВ!

vk.com/read730

УСПІХ. ГРОШІ. СЛАВА * НАШІ ГРІХИ * ДЖЕРЕЛА НАТХНЕННЯ * КВІТИ

PERSONAL SECRETS

УКР.ЛІТ НЕ ВАРТА УВАГИ * СЕРІАЛИ * МАЙБУТНІ ЕКРАНІЗАЦІЇ КНИГ

УСПІХ, ГРОШІ І СЛАВА, АБО ЯК БУТИ ТИМ, КИМ ХОЧУТЬ БУТИ ВСІ

«Я майже нічого не знаю про акторство. Я просто дуже талановитий брехун»

Роберт Дауні-молодший

Я майже впевнена, що більша частина дівчат і деякі із хлопців колись мріяли або зараз мріють стати відомими акторами, адже зірки кіно завжди такі вишукані і привабливі на червоних доріжках, забезпечені матеріально, відомі в усьому світі. Деяким із них, фактично, поклоняються, деяких поважають, з деяких беруть приклад. Так чому б не приєднатися до цього вищого світу?

Хоча піднятися до рівня Анджеліни Джолі чи Роберта Дауні молодшого нелегко, кожен може спробувати. Серед теперішніх зірок є люди з найрізноманітнішими долями, талантами, зовнішністю і т.д. Вони походять з різних країн чи сімей, мають несхожі біографії. Вони просто почали щось робити заради мрії і досягли успіху в справі яку обрали. І таке правило можна вжити до будь-чого – «Почни щось робити!».

На жаль, багато хто не розуміє якої колосальної праці вартий весь той успіх, що мають актори і часто кидають все заради примарного щастя. Такі мрійники часто переоцінюють свої сили і марно втрачають час і здоров'я. **Багато міфів витають у повітрі, коли починаєш говорити про кар'єру кінозірки. Про декілька таких міфів я і хотіла б написати.**

1 Головний міф щодо акторської кар'єри – великі гроші і слава. Кажуть, актори багато заробляють. Так, серед них є жменька таких, що можуть дозволити собі розкошувати, але на кожного заможного знайдеться по декілька сотень таких, що знаходяться ледь не на межі бідності. Тому йти в акторство заради грошей – дуже ризикована справа. Можна залишитись і без грошей, і без роботи. Щодо слави, те саме. Скільки імен ми знаємо? Десятки. А скільки залишаються непоміченими? Тисячі.

2 Другий міф – бути актором легко. Якби ж то. Навіть якщо вас помітили і почали цінувати, акторство – це тяжка праця. Це завжди нервові виснаження. Репетиції і зйомки, виступи на сцені, прес-конференції, пошуки нової ролі, затишшя в кар'єрі, коли немає ні визнання, ні грошей – це все вносить свою часточку негативно-го впливу на нервову систему актора. До нервового додається ще й фізичне виснаження. Сьогоднішня кіноіндустрія – це суцільні трюки і різні інші викрутаси і далеко не всі із них виконують каскадери. Тому актор

має бути фізично витривалим. А що вже говорити про щоденні підйоми о 5-й ранку чи довготривалі репетиції, нічні зйомки і повторення одного і того ж дубля, коли режисера раз за разом не влаштовує якась дрібниця? А ви думали відомі співаки і зірки кіно просто так підсідають на наркотики чи алкоголь? Вони просто не витримують того напруження, яке давить на них з усіх сторін.

Ще одне всенародне переконання – якщо дуже сильно старатися, можна пробитися на акторський Олімп. Ясно, що часто буває і таке, але тут варто додати декілька слів. Якщо дуже сильно старатися безпосередньо на сцені, гра актора не буде правдивою. Він буде видашувати з себе потрібні слова, імітувати рухи, але в ньому не буде щирості, а отже його герой не буде живим. Крім того, не обов'язково «пробиватися» на Олімп, бути впертим і наполистим. Інколи успіх приходить зненацька – через вдале знайомство чи щасливий збіг обставин. Крім того, сам Йен Маккелен (відомий за ролі Гендальфа у «Володарі Перснів» і Магнето в «Людах Х») запевняв в одному із інтерв'ю: «Насправді, я дуже сором'язливий. І тому я пішов в акторство – на сцені тобі не можна соромитись».

Тому, якщо у вас хоч раз промелькнула думка – «А чому б і ні?», спробуйте! Зіграйте в університетській постановці, запишіться на акторські курси (пошукавши, можна знайти і безкоштовні заняття), сходите в театр – це теж корисно. Дайте волю фантазії, звільніться від тих понять, які утримують вас від вільного вибору професії (часто кажуть, що акторство – не професія). І запам'ятайте – якщо вам щось подобається, будь-що – робіть це; якщо ви любите свою роботу, то ви робите її добре; а те що роблять добре – приносить як моральний, так і матеріальний успіх ;)

Анастасія Ясногородська

3

НЕОЧІКУВАНИЙ БІК НІЖНИХ ЗНАКІВ УВАГИ

Ми не уявляємо без них жодне свято. Вони викликають у нас посмішку та можуть підняти настрій. З ними ми кажемо «Люблю», «Поздоровляю» або просто «Добрий ранок». Саме квіти входять до списку речей, що підіймають настрій. Але частіше всього ми знаємо тільки назву та правила догляду за представниками флори. До вашої уваги цікаві легенди про представників тендітних рослин.

Ірис

Касатик, півник, касатка, косички, сазани, лепешник, чікан, заячі огірки, пикульник, чеменник. І це лише частина імен, якими називають ці квіти. За легендою перший ірис був настільки прекрасним, що подивитись на нього зійшлися не тільки звірі та птахи, але й сили природи – вітер та вода. Вони й рознесли насіння по всій землі. Квітка подарувала назву місту Флоренція. Це сталося тільки тому, що навколо росло багато ірисів, а на латині «Флоренція» означає «квітуча». Саме так називали це поселення римляни. З тих пір ірис флорентійський прикрашає навіть герб Флоренції. Також існує легенда, яка розповідає про час коли Прометей вкрав з Олімпу небесний вогонь і подарував його людям. Тоді на землі спалахнула веселка. Вона продовжувала відображати радість усього живого навіть після того як зайшло сонце. І лише на світанку вона згасла, а на тому місці розцвіли іриси.

Лілія

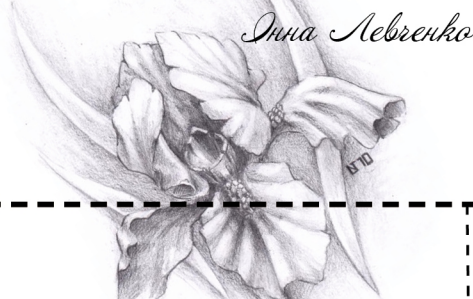
Це символ надії в Давній Греції, миру – на Русі, милосердя – у Франції. Греки вважали, що символ невинності та чистоти виріс з молока матері Богів – Гери. Так сталося, що вона знайшла захованого від неї Геркулеса, і хотіла його нагодувати, але хлопчик укусив її і відштовхнув, а молоко розлилося небом. Так утворився Молочний шлях, а від крапель, що впали на землю проросли квіти. Не можна не помітити історичного значення цієї квітки для Франції. Фактом є те, що зображення лілії на гербах займає 4-е місце після хреста, орла і лева. За переказами, король Хлодвіг зробив

лілію емблемою після того, як вона врятувала його життя – водяні лілії підказали безпечне місце для переходу річки, завдяки чому він переміг у битві. Говорячи про Францію не можливо не згадати ім'я Жанни Д'Арк. Король Карл VII подарував їй сім'ї дворянський титул під прізвиськом Лілієвих и дав їм герб: меч на синьому полі з двома ліліями збоку та вінком з цих квітів згори. А от про червону лілію кажуть, що вона змінила колір в ніч перед стражданнями Христа. Коли він проходив садом, то всі квіти похилились в знак печалі, але лілія хотіла, щоб він насолодився її красою, тому коли погляд впав на неї, то від сорому за свою гордість вона стала червоною назавжди.

Орхідея

Ні для кого не секрет, що квіти багатьох орхідей нагадують павуків. І це теж підтверджено легендами. Жила колись проста дівчина Арахна з Лідії. Вона була надзвичайною майстрицею в ткацтві. І одного разу заявила, що талановитіша за богів. Арахна викликала на імпровізований поєдинок саму Афіну. Килим, який виткала богиня, був чудовим. Але дівчина не злякалась і взялась до роботи. На її килимі вона зобразила любовні походеньки Зевса та інших. Розлючена Афіна вдарила дівчину і розірвала роботу. Арахна не витримала і з горя повісилась, але Афіна врятувала їй життя, перетворивши на павука. Цей міфічний образ можна побачити на квітах орхідеї Арахніс і Аерантес павуковидний. Дивно, але більшість досі вірять, що в далеко в Амазонках існують квіти, які ковтають якщо не людей, то меншою мірою комах. Чи правда? Нехай це залишиться ще одним міфом.

Інна Левченко

ЧОМУ Я НЕ ХОЧУ БУТИ ЧАСТИНОЮ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ?

Багато людей, а книголюби тим паче, частенько задумувались над написанням якоїсь надзвичайної історії, яка сколихне світ, змусить розтанути найтвердіші серця, а разом з тим принесе Вам славу і визнання. Але тут є такий маленький, але важливий нюанс, як якість національної літератури. Легше бути англійцем, читати ввечері біля каміну «Гаррі Поттера», розуміти, що Джоан Роулінг така ж реальна людина як і ти, живе в тій самій країні, тож і ти можеш створити свою незабутню історію. Але ми українці, своє ім'я ми, звісно, носимо гордо і не без причини, та з літературою у нас проблеми. Роздумуючи над написанням книги у Вас, мабуть, з'явиться думка про абсурдність створювати ще одну бездарність, яку навряд хтось прочитає, а якщо й прочитає, то ніколи нею не захопиться і вашим прикладом не надихнеться. Безперечно, така думка може з'явитись в будь-кого й будь-коли на цій планеті, але чим краща сучасна література вашої країни, тим більше буде ентузіазму і тим менша ймовірність появи такої думки.

Що не так з сучасною українською літературою?

Ситуація ускладнена тим, що не так давно відкрито сказати чи, не дай Бог, написати щось вже було злочином. Скидається на те, що нас довго тримали під цензурою, тож тепер потрібно наवरстати все втрачене. «Сукаблядьсукаблядьсукаблядь – шепотіли вві сні дітлахи жуючи солодку ганджу», - такий рядок Жадана вже нікого не здивує. Ми гордо називаємо це пост-модернізмом в літературі, але своїй дитині таке прочитати ви б не порадили. Крім цього, читати про вульгарні любовні походеньки, про те, як пили і що було потім цікаво не всім, але наші письменники так не думають.

Пропоную перші рядки творів трьох сучасних авторів для порівняння. Так як про Джоан Роулінг та Сергія Жадана вже згадувалось, додамо сюди ще Кінга і ось що маємо:

1) «МІСТЕР І МІСІС ДУРСЛІ, ЩО ЖИЛИ В БУДИНОЧКУ НОМЕР ЧОТИРИ НА ВУЛИЦІ ПРИВІТДРАЙВ, ПРИШАЛИСЯ ТИМ, ЩО БУЛИ АБСОЛЮТНО НОРМАЛЬНИМИ. КОГО-КОГО, АЛЕ ТІЛЬКИ НЕ ЇХ МОЖНА БУЛО Б ЗАПІДОЗРИТИ, ЩО ВОНИ ПОВ'ЯЗАНІ З ТАЄМНИЦЯМИ ЧИ ДИВАМИ, БО ТАКИМИ ДУРНИЦЯМИ ВОНИ НЕ ЦІКАВИЛИСЯ.»

(ДЖОАН РОУЛІНГ «ГАРРІ ПОТТЕР І ФІЛОСОФСЬКИЙ КАМІНЬ»)

2) «Я НІКОЛИ НЕ НАЛЕЖАВ ДО ТИХ, КОГО НАЗИВАЮТЬ ПЛАКСІЯМИ. МОЯ КОЛИШНЯ ДРУЖИНА КАЗАЛА, ЩО МІЙ «НЕІСНУЮЧИЙ ЕМОЦІЙНИЙ ГРАДІЄНТ» БУВ ГОЛОВНОЮ ПРИЧИНОЮ ТОГО, ЩО ВОНА МЕНЕ ПОКИНУЛА (ТАК, НІБИ ТОЙ ХЛОПЕЦЬ, ЯКОГО ВОНА ЗНАЙШЛА СОБІ НА ЗУСТРІЧАХ ТОВАРИСТВА АНОНІМНИХ АЛКОГОЛІКІВ НЕ МАВ ДО ТОГО НІЯКОГО ДІЛА).»

(СТІВЕН КІНГ «11.22.63»)

3) «КОЛИ МЕНІ БУЛО 14 І В МЕНЕ БУЛИ СВОЇ ВИДИ НА ЖИТТЯ, Я ВПЕРШЕ НАКАЧАВСЯ АЛКОГОЛЕМ. ПІД САМУ ЗАВ'ЯЗКУ. БУЛО ДУЖЕ ТЕПЛО І НАДІ МНОЮ ПЛИВЛИ СИНІ НЕБЕСА, А Я ЛЕЖАВ І ПОМИРАВ НА СМУГАСТОМУ МАТРАСІ Й НАВІТЬ ПОХМЕЛИТИСЯ НЕ МІГ, ТОМУ ЩО МЕНІ БУЛО ЛИШЕ 14 І ПОХМЕЛЯТИСЯ Я ЩЕ ПРОСТО НЕ НАВЧИВСЯ.»

(СЕРГІЙ ЖАДАН «ДЕПЕШ МОД»)

Як би там не було, рівнятися на наших сучасних письменників приходить не завжди, а якщо вже братись за літературу, то творити, а не переводити папір.

Таня Лимбінчук

СЕРІАЛ І «КАДРОБЛУДСТВО»

580 днів. Рівно стільки, як мінімум, я витратила на ті безкінечні серіали, фільми, аніме, і решту схожих речей. Скільки часу на неіснуючі речі, на всі ці думки, штучно запхані в мою голову. На всі ці надто рухливі акторські лиця і псевдоемоції. В серіалах все так просто. Сценарист вигадує головну думку і події, режисер komponує все в кадр, розставляє акценти, актори ж одягають всі ці метафізичні речі в тіло з кров'ю. Але як би не захоплювало дух від всього, що твориться на екрані, все це лише на бісовому ЕКРАНІ. У вас немає таких друзів, як показують в «Friends», ви ніколи так епічно не зустрінете своє кохання, як це зробив Тед Мозбі з «How I Met Your Mother», ви не злітаєте в космос, як Говард з «The Big Bang Theory». Це все одна велика гіпербола. Якби життя було хоч в половину таким ж цікавим, то ці серіали не дивились б мільйони.

Одне я зрозуміла точно. Мені не жаль витраченого часу лише в тому випадку, якщо серіал наповнює мене чимось справжнім. Справжньою кристалізованою емоцією, яка підриває мене з ліжка і примушує робити реальні вчинки в моєму реальному житті. Мені не жаль часу витраченого на британського «Шерлока», не жаль часу на «Чорне дзеркало». Але однозначно хочеться кричати через безповоротно втрачені роки на довбаних 8 сезонів «Хауса».

Сучасна людина вже не може без того, щоб не «шпилити» в комп'ютері, не може не споживати безкінечного потоку інформації. Я не можу примусити ні себе ні вас абсолютно нічого не дивитись, а жити реальним життям. Однак я можу допомогти вам обрати щось, що не буде аж такою тратою часу. Ось вам, ті, хто зміг перечитати весь вище написаний крик душі, 3 причини, чому вам варто якщо вже хочеться, то дивитись британські серіали, а не американські, чи будь-які інші. [За версією Fox]

СПІВВІДНОШЕННЯ КІЛЬКІСТЬ/ЯКІСТЬ

Кількість населення в США становить близько 300 мільйонів, а в Великобританії лише 60 мільйонів. Зрозуміло, що кількість телекомпаній та виробленої ними продукції буде більшою в США. Однак тут існує ще один підкритерій. Це співвідношення якості\шлак, котре явно на користь Великобританії. Справа в тому, що виробникам в Сполучених Штатах треба враховувати вподобання усієї цієї купи людей. Так як коефіцієнт не дуже розумних людей в більшості країнх однаковий, то неважко порахувати, що в США такого типу людей буде в 5 разів більше. А значить в таку ж кількість разів більше всякого непотребу, який орієнтовано на них.

КІЛЬКІСТЬ СЕРІЙ НА СЕЗОН

Британські серіали сумнозвісні своїми 3 серіями на три роки (о, Шерлок!), а американські в більшості своїй мають по 21-24 серії на рік. Концентруючи думку, британці уникають сценарної «водички», не затра-

чують ваш час на відверто тупі діалоги, зберігають динаміку. Все це допомагає втримати планку якості. Чим досі не може похвалитись жоден серіал на 8 сезонів по 20 серій.

СЛІДУВАННЯ КЛІШЕ

Останні роки спостерігається прикра тенденція тотальної шаблонізації американських серіалів. Поглянемо на стартапи 2011 року: «Alphas», «Terra Nova», «Grimm»... Тепер давайте спробуємо пригадати хоча б один непередбачуваний поворот сюжету? Та кожен з них таке враження просто мімікрує під старезний як світ «Кайл ХУ». Що ж стосується британських серіалів, то тут ситуація значно краща. Британське телебачення, якщо говорити музичними термінами, – таке собі інді в сучасному інфопротесторі. Британці роблять свої серіали для обмеженого кола думаючих людей, а не для мільйонів. Штати ж мають собі одну мету – рейтинги. Вплив на публіку характеризується лише кількістю переглядів, оце й усе. США орієнтується на середньостатистичного споживача, а він, на жаль, людина невибагливих смаків, яка хоче просто «позиряти» щось, поки жує. Британці ж роблять дещо і для ніші вищого сорту (пробачте, якщо звучить різкувато). Яскравий тому приклад – «Black Mirror», міні-серіал з двох сезонів по три епізоди, кожен з яких міг би легко бути повноцінним фільмом. Наприклад, ось зав'язка першої серії - що вибере прем'єр міністр Британії, якщо терористи поставлять йому такий ультиматум: або вони вбивають викрадену принцесу тієї ж Британії, або йому треба по всіх телеканалах показати свій ніяким чином незмонтований статевий акт із свинєю. Спершу сидиш в шоці, з одним лише «що?» в голові. Але ця історія про очевидний надлам моралі сучасності, про вибір між чужим життям і власним осоромленням на весь світ, а не про зоофілію. І це лише перша серія. А далі, крок за кроком ти гарантовано змінюєш свою свідомість, стереотипи, принципи, все, що накидали на тебе в цьому «комбінатному» соціумі.

Звісно, якщо повертатись до Штатів, то насправді гідні речі таки знімають, згадати хоча б те ж «HBO», «Showtime», «SyFy». Але всі ці «Breaking Bad», «Mad Men», «Game of Thrones» просто тонуть в океані напівфабрикатного непотребу, який вивалюється на нашу шоковану сенсорну систему галасом і мигаючими картинками. Весь цей шлак гідний лише «зомбуючих» телестін з «451 по Фаренгейту» Бредбері, але аж ніяк не того, щоб ви-

трачати на це скільки часу, як це зробила я. Будьте розумнішими, дивіться британське.

P.S. Десятка британських серіалів, котрі варто переглянути вже: "Black Mirror", "Sherlock", "Luther", "Jekyll", "Mad Dogs", "Whitechapel", "Doctor Who", "Torchwood", "Survivors", "Being Human".

Козуб А.

ЗАРЯД НАТХНЕННЯ

Щиро хочу поділитися улюбленими фільмами, серіалами, книжками й ще одним бонусом. Для мене це набагато більше, ніж варіант дозвілля людини, яка нічим не цікавиться. «За все життя треба прочитати лише 8 книжок, але щоб їх знайти, треба пропустити через себе мільйони сторінок». Мільйони не гарантую, але цей вислів для мене правда.

Улюблені фільми. Для дівчат, які люблять тему «порушення правил»: «Оторва», «Відмінниця легкої поведінки», «Бунтарка». Окремо хочеться сказати про останній. Тут не просто історія звичайних школярок, а надзвичайно яскравий шлях дівчини-гімнастки. Звісно, учасниці не шкільних змагань, а чемпіонату США. «Пан Ніхто» для мене – фільм про важкість вибору й про те, як багато ми втрачаємо на інших шляхах, якими не пішли. Спортивну тему продовжує «Біллі Елліот» з історією про хлопця – сина «приземленого» шахтаря – який мріяв танцювати в балеті. «Йди до своєї мети», «розвивай власні таланти» – якщо вам потрібна мотивація з цієї теми, то вперед дивитися. «Достукатись до небес» – одна з найворушливіших стрічок про двох чоловіків, які, дізнавшись, що невиліковно хворі, вирішити отримати від життя. «В пошуках щастя» – картина, після якої я плакала. Як бачите, у моєму переліку багато (майже всі) мотиваційних фільмів, бо я таке люблю. Ось і цей про бідного торгівельного представника, афро (уроки етики не пройшли дарма). Йому довелося пройти такий шлях, що, переглянувши, розумієш: треба йти вперед. Попри все. Але

не тільки йти вперед, а й плати. Я про однойменний фільм, що наступний у списку. І після нього я теж ридала. «Плати вперед» – це історія про хлопця, який після натхненних уроків нового вчителя вирішує запустити ланцюжок добрих справ. І це не просто розповідь про те, як все буде добре, якщо ви будете переводити бабусю через перехід (хоча цього й ніхто не робить). Ще один трагічний, але чудесний фільм – «Спілка мертвих поетів». І знову вчитель, і знову надихає учнів нудного коледжу на створення власної таємної групи. Те, що мотиви фільмів схожі, свідчить не про те, що ті повторюють одне одного, а про те, що вони по-своєму круті. Так. І останнім буде «Тинейджер на мільярд». Про хлопця, який... не вгадаєте!... йшов до своєї мрії. Тепер вже стати бізнесменом. Але в моєму списку щиро улюблених мотиваційних фільмів не місце стрічкам про те, як хлопець йшов вулицею, мрії. Тепер вже стати бізнесменом. Але в моєму списку щиро улюблених мотиваційних фільмів не місце стрічкам про те, як хлопець йшов вулицею, випадково врятував від бандитів дочку Абрамовича та отримав від її батька завод у якості вдячності. Я про те, що й у цьому фільмі все не буде просто. Як і в житті.

*подорожі
квіти
снів
стиль та краса
протомистецтво та верстка
рух
смагна їжа
= любов*

Переходимо до серіалів. Я не їх фанат через те, що (не повірите) мене вони рідко затягують. Тож пропоную лише кілька. «В стилі Джейн» для дівчат, які не соромляться дивитися творіння про моду й дорослу роботу, на яку випадково прийняли підлітка. «Форс-мажори»: вони круті, і вони це знають. Дуже розумного хлопця з геніальною фотографічною (справді геніальною, а не тою, завдяки якій частина з нас писала перекази в школі, тримаючи під партою телефон з текстом) бере на роботу успішний і дуже крутий юрист. Тут реалії життя, де складні ситуації не змінюються за порухом чарівної палички; перипетії в компанії; заздрість; кохання; ризики; порушення правил – коротше, достатньо, щоб зробити сюжет насиченим, а серіал цікавим. І вже три сезони, тож є що подивитися, на відміну від наступного серіалу. І це, звичайно, «Шерлок», де три серії раз на три роки стали традицією. Я як дівчина, яка в дитинстві мріяла стати не моделлю, а детективом (так!), звісно, не могла не подивитися. Так узагалі історії про Шерлока Холмса – одні з найулюбленіших. Особлива моя любов у серіалі – серія з Ірен Адлер та фраза Майкрофта «Що ж ти наробив, Шерлок», коли він сидів у вертольоті (це не спойлер). А ще моменти, коли Шерлок робить трюки типу «У неї на взутті плями ґрунту, який є тільки у Весмінстері; обручка блищить зсередини, значить вона зраджувала чоловікові; пальто рожевого кольору, значить, вона хотіла привертати до себе увагу, тобто журналістка – отже, вона».

"Don't forget to fall
in love with yourself
first"

І це були тільки фільми та серіали? Ого, а місце закінчується. Тепер книжки. Кілька років тому мені дуже сподобався фанфік за «Гаррі Поттером» "Колір надії", який під час друку вміщається в два товсті томи. Якщо надумате читати, то перші розділи мені були нудні, а потім починається... ухх. Але ні, орієнтація у всіх нормальна (бо протилежним люблять грішити майже всі автори фанфіків, які через це не читала). Найбільше серед моїх улюблених книжок езотеричних. Нііі, я справді не знаю, чого всіх лякає так це слово. Воно ж лише означає існування чогось (чарівного), що не можна побачити очима. "Посланець" Клауса Джоула – надзвичайно чудова історія для тих, у кого відчуття, що вони все життя шукають щось невідоме, але ніяк не можуть його знайти і задовольнитися. "5 травм, які заважають нам бути самим собою" Ліз Бурбо пояснює, як стосунки з батьками в дитинстві заважають нам мати гарні взаємини з оточенням зараз. "Подорожі душі" Майкла Ньютона – реальні розповіді людей про їх життя між реінкарнаціями, які були записані під час гіпнозу. Окей, з езотеричним закінчено. Тепер "Спілкуватися з дитиною. Як?" Юлії Гіппенрейтер, яка навчить розуміти більше усіх, і дорослих також. «Життя за принципом 80-20» Річарда Коха розповідає, чому 85% багатствами світу (України, США й т.д.) володіє 20% людей і як перестати робити непотрібні речі (яким ви присвячуєте 80 відсотків часу).

Завершить матеріал сервіс habitrpg.com – перший таск-менеджер, який реально змушує захотіти щось робити. Інакше здоров'я вашого віртуального чоловічка закінчиться, і вам (йому) буде гаплик. Дякую «Вію» за пораду. І вам за те, що прочитали цей матеріал.

п.с. Оскільки це один з останніх номерів наших журналів, хочу подякувати також викладачам за це завдання. Верстання випусків було найцікавішим (єдиним цікавим) завданням в університеті для мене.

Оліна Карошка

ЛЮБОВ - ОСНОВА ГРІХУ

До вас звертається дівчина, яка обожнює Oomph! і Rammstein, театр і живопис, Гарі Поттера та гобітів, «Ван Хельсінга» і «Трасу 60». Відверто кажучи, якби я писала про те, що дійсно люблю, і про те, на що хотіла б витратити увесь вільний час, мені було б перед вами трішки ніяково або навіть соромно.

На жаль (чи на щастя, чи якщо чесно), більшість моїх уподобань зводяться до семи гріхів. Виглядає пафосно, але це так. Я жадібна, бо обожнюю гроші (а водночас не жадібна, бо люблю їх витратити). Я гнівна, бо надто емоційна, а я люблю емоції. Хтива, бо люблю... ем... свого хлопця. Обжерлива, бо люблю їжу, особливо суші, макдак і мівінку. Лінива, бо хобі-нічого-не-робити – моє вічне кохання. Горда, бо люблю себе. Заздрісна, бо хтось спить більше, ніж я.

Звичайно, це не все. Але про щось гарне і хороше писати нецікаво. Принаймні, зараз. Що з того, що я люблю вишивати і в'язати? Що з того, що я люблю читати? Що з того, що мені подобається рококо й ампір? Це ж нудно.

А, може, весь цей матеріал нудний та пахне (не скажу ж «смердить»!) маячнею. Хоча я люблю маячню. Іноді це весело. До того ж, не хочу грузити вас собою, тому що нікого не цікавлять мої уподобання більше, ніж мене. Ціную ваш час. Бо я люблю своїх читачів.

Лана Лисовик

НАЙКРАЩІ ЕКРАНІЗАЦІЇ КНИЖКОВИХ БЕСТСЕЛЕРІВ ЦЬОГО РОКУ

Останнім часом в кінематографія з'явилася нова тенденція: щоб не писати довгих сценарії до майбутніх стрічок, все більше сценаристів просто адаптують вже відомі всім і кожному книжкові бестселери. Ми підібрали найцікавіші, на нашу думку, екранізації, що вийдуть у прокат до кінця цього року.

«THE FAULT IN OUR STARS» («ВІННІ ЗІРКИ»)

Автор роману Джон Грін – відомий американський письменник романів young adult. У січні 2012 року досяг першого місця в списку Best Seller за версією New York Times за останній роман «Винні зірки». Сюжет книги розповідає про хвору на рак дівчину на ім'я Хейзел. Незважаючи на те, що хвороба тимчасово відступила, дівчина не відчуває ні краплі радості. Вона ходить в групу підтримки, де одного разу знайомиться з Августом Уотерсом і закохується. Роман розповідає зворушливу історію двох невеличково хворих людей, які попри біль і несправедливість долі знаходять власний сенс життя в будь-якому його відрізку.

Головну жіночу роль зіграла відома за кінофільмом «Дивергент» американська актриса Шейлін Вудлі, а роль Августа дісталася Енселу Ельгарту.

На широких екранах фільм з'явиться вже 5 червня.

«THE MAZE RUNNER» («ТОЙ, ЩО БІЖИТЬ ЛАБІРИНТОМ»)

Молодіжну антиутопію від Джеймса Дашнера можна буде побачити 18 вересня. Цікаво, що перш ніж почати писати автор роману вчився на бухгалтера і навіть працював фінансистом.

Роман «Той, що біжить лабіринтом» розповідає про підлітка Томаса, який прокидається у ліфті і не пам'ятає нічого, окрім власного імені. Він опиняється серед 60 підлітків, які навчилися виживати у замкнутому просторі – навколо високі стіни, за якими Лабіринт, де живуть страшні істоти – грівери. Підлітки вже другий рік живуть у цетрі Лабіринту – у так званому Притулку, і вони не пам'ятають, хто вони, вони не знають, чому опинилися в Притулку, вони знають лише, що їм треба звідси вирватися. Коли герої починають втрачати надію, у Притулку з'являється дівчина, яка змінить усе. Чи зможуть герої знайти вихід з Лабіринту? І якою ціною?

Головні ролі виконали Ділан О'Брайен, Кая Скоделаріо та Уїлл Поултер.

«GONE GIRL» («ЗНИКЛА»)

Екранізація однойменного роману Гілліан Флінн про зниклу дружину та її невірного чоловіка, що входить до ТОП-20 продажів на Amazon.com. Режисером проекту став Девід Фінчер, відомий своїми легендарними стрічками «Бійцівський клуб», «Загадкова історія Бенджаміна Баттона», «Соціальна мережа», «Дівчина з татуюванням дракона». Головні ролі зіграли: Бен Аффлек, Розамунд Пайк, Ніл Патрік Харріс.

Історія розпочинається напередодні святкування п'ятирічного ювілею подружнього життя, коли раптом зникає дружина. У будинку залишаються сліди боротьби, кров, і ланцюжок «ключів» в грі під назвою «полювання за скарбами», яку щороку влаштовувала дружина. Схоже, що лише ці «ключі» - залишені дружиною дивні записки та не менш дивні дрібнички розкриють таємницю її зникнення. Та чи ризикне чоловік йти на пошуки своєї дружини, коли ціна, яку він має заплатити – його власні секрети?

Дивіться фільм на широких екранах з 2-го жовтня.

«THE HUNGER GAMES: MOCKINGJAY - PART 1» («ГОЛОДНІ ІГРИ: ПЕРЕСПІВНИЦЯ-ЧАСТИНА 1»)

У третій книзі Сюзан Коллінз «Переспівниця» із тіні виходить Тринадцятий дистрикт і розпочинає трагічну війну. Головна героїня Кітнісс у цій війні – символ опору для нескорених людей. І для того, щоб перемогти у війні і не стати пішаком у чужих руках, вона має стати сильнішою, ніж була на Голодних іграх, адже в її руках не тільки власне життя, а й життя тисячі людей.

Головні ролі зіграли Джелліфер Лоуренс, Джош Хатчерсон, Ліам Хемсворт та Джуліанна Мур. Перша частина третього фільму «Голодні ігри» з'явиться в кінотеатрах України 20 листопада.

Тож поки довгоочікувані фільми ще не подивитись на великому екрані, є час, щоб поринути у не менш захопливий світ книжок.

Дарина Ностомаха

730

Заснований 25 лютого 2014 року
№9, 13 травня 2014 року
Головний редактор: Леся Козуб
Коректор: Таня Літвінчук

Дизайнери: Ніна Коробко, Леся Козуб
Адреса видавництва: м. Київ,
вул. Мельникова, 36/1
Номер підписаний до друку 13.05.2014

Тираж: 1 примірник
Автори несуть відповідальність за
достовірність інформації. Усі права
захищені (с)